

Sygn. akt II CSK 611/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa P. S. oraz małoletnich: O. S.

i B. S. reprezentowanych przez ojca P. S.

przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej

w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 28 kwietnia 2015 r.,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną wniesioną w imieniu O. S. oraz B. S.;**
- 2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej w imieniu P. S.;**
- 3. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Powodowie P. S. oraz małoletni O. S. i B. S., działający przez ojca P. S., wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 kwietnia 2015 r. Jako łączną wartość przedmiotu zaskarżenia wskazali kwotę 76 800 zł, wyjaśniając, że składają się na nią roszczenia O. S. z tytułu renty (art. 446 § 2 k.c.) o wartości 7 200 zł, B. S. z tytułu renty (art. 446 § 2 k.c.) o wartości 9 600 zł oraz P. S. z tytułu odszkodowania (art. 446 § 3 k.c.) w wysokości 20 000 zł i z tytułu zadośćuczynienia (art. 446 § 4 i art. 448 k.c.) w wysokości 40 000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. W razie, gdy po stronie skarżącej - jak w niniejszej sprawie - występuje współuczestnictwo formalne, o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia osobno w stosunku do każdego ze skarżących. W związku z tym skarga kasacyjna wniesiona w imieniu O. S. oraz B. S. ze względu na wskazane w odniesieniu do nich wartości przedmiotu zaskarżenia, odpowiednio, 7 200 zł oraz 9600 zł, jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu (art. 398<sup>6</sup> § 2 i 3 k.p.c.).

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 28 kwietnia 2015 r. w zakresie, w którym skarga ta nie podlega odrzuceniu, tj. wniesiona została w imieniu P. S. Skarżący powołał się na oczywistą zasadność wniesionej skargi oraz na potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

Jak wyjaśniono w judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

W odniesieniu natomiast do przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący, poza ogólnym powołaniem się na rozbieżności w orzecznictwie, nie wskazał żadnych konkretnych wypowiedzi, które dowodziłyby rzeczywistego istnienia różnicy zdań w judykaturze. Nie sprecyzowali oni także konkretnych problemów interpretacyjnych, których rozbieżności te miałyby dotyczyć, wskazując jedynie przykładowo - i również bez podania jakichkolwiek przykładów - na niejednołitą ocenę rozmiaru krzywdy doznanej przez najbliższych członków rodziny zmarłego. Argumentacja ta jest zbyt lakoniczna i nieprecyzyjna, by mogła uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wniesionej w imieniu P. S. (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.

eb